

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 06 listopada 2015 roku złożonym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 35 044,66 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia zapłaty, a także kosztów procesu tytułem zapłaty za wykonane przez powoda na rzecz pozwanego usługi transportowe.

Stwierdzając brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, postanowieniem z dnia 19 listopada 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC-e 2174708/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Gdyni.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 03 lutego 2016 roku wydanym w sprawie o sygn. akt VI GNC 5940/15 referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Gdyni uwzględnił żądanie pozwu w całości.

W sprzeciwie od powyższego orzeczenia pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniósł o oddalenie powództwa w całości zarzucając, że roszczenie objęte żądaniem pozwu jest przedczesne i stanowi o nieuzasadnionym naruszeniu przez powoda zobowiązań umownych zaciągniętych wobec pozwanego, co jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego w rozumieniu art. 5 k.c. i uzasadnia zarzut nadużycia prawa i w konsekwencji powoduje, że dochodzone roszczenie nie zasługuje na udzielenie mu ochrony prawnej. Ponadto pozwany wskazał, że powód z przyczyn leżących wyłącznie po jego stronie nieprawidłowo wykonywał część usług zleconych przez pozwanego, co skutkowało powstaniem szkody po stronie pozwanego oraz wskazał na opóźnienia w realizacji dostaw towaru do odbiorcy, uszkodzenie towaru w transporcie, roszczenia odszkodowawcze ze strony kontrahentów – odbiorców. W ocenie pozwanego terminowemu rozliczeniu należności sprzeciwiała się konieczność uprzedniego doprowadzenia do porozumienia się przez strony w przedmiocie ustalenia ostatecznej kwoty, o jaką łączne wynagrodzenie z zakwestionowanych przez pozwanego usług logistycznych miało zostać pomniejszone tytułem odszkodowania należnego pozwanemu. Z uwagi na ciężką kondycję ekonomiczną pozwany wnioskował do powoda o odroczenie harmonogramu spłaty odpowiednio pomniejszonego wynagrodzenia powoda do końca kwietnia 2016 roku.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 26 października 2016 roku” (data prezentaty: 2016-11-02, k. 77 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnął pozew w zakresie należności uiszczonych przez pozwanego po wniesieniu pozwu w łącznej kwocie 15 000 złotych i wskazał, że podtrzymuje żądanie pozwu w zakresie pozostałej kwoty 20 044,66 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnych wskazanych w tym piśmie kwot.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 29 listopada 2016 roku” (k. 159 akt) uzupełnionym pismem z datą w nagłówku „dnia 18 stycznia 2017 roku” (k. 180 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 3 000 złotych i wskazał, że podtrzymuje żądanie pozwu w zakresie pozostałej kwoty 17 044,66 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnych wskazanych w tym piśmie kwot.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 03 lutego 2017 roku” (k. 187 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 5 000 złotych i wskazał, że podtrzymuje żądanie pozwu w zakresie pozostałej kwoty 12 044,66 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnych wskazanych w tym piśmie kwot.

Pismem z datą w nagłówku „dnia 23 lutego 2017 roku” (k. 196 akt) powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 3 000 złotych i

wskazał, że podtrzymuje żądanie pozwu w zakresie pozostałej kwoty 9 044,66 złotych wraz z odsetkami ustawowymi i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od poszczególnych wskazanych w tym piśmie kwot.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. współpracowały ze sobą.

Na zlecenie (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wykonał usługi transportowe na terenie krajów należących do Unii Europejskiej.

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wystawił (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. z tytułu wykonanych usług faktury VAT na łączną kwotę 35 044,66 złotych.

faktury VAT z załącznikami – k. 95-143 akt, dokumenty znajdujące się na płycie CD – k. 14 akt, zeznania prezesa zarządu pozwanego – P. K. – protokół skrócony rozprawy z dnia 25 listopada 2016 roku – k. 153-155 akt (zapis cyfrowy 00:12:41-00:29:10)

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. oraz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. prowadziły negocjacje w celu ugodowego zakończenia sporu, które okazały się bezskuteczne.

wydruk korespondencji e-mail – k. 61-2, 92-94 akt, zeznania prezesa zarządu pozwanego – P. K. – protokół skrócony rozprawy z dnia 25 listopada 2016 roku – k. 153-155 akt (zapis cyfrowy 00:12:41-00:29:10)

Tytułem zapłaty za wykonane usługi transportowe objęte pozwem (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. uiścił na rzecz (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. łączną kwotę 26 000 złotych, w tym: 3 000 złotych w dniu 31 maja 2016 roku, 3 000 złotych w dniu 01 lipca 2016 roku, 3 000 złotych w dniu 04 sierpnia 2016 roku, 3 000 złotych w dniu 22 września 2016 roku, 3 000 złotych w dniu 05 października 2016 roku, 3 000 złotych w dniu 22 listopada 2016 roku, 5 000 złotych w dniu 26 stycznia 2017 roku oraz 3 000 złotych w dniu 17 lutego 2017 roku.

niesporne, a nadto: potwierdzenia przelewów – k. 86-91, 183, 192 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie oświadczeń stron w zakresie, w jakim nie zostały one zakwestionowane przez stronę przeciwną oraz na podstawie powyżej powołanych dowodów z dokumentów, w tym zawartych na nośniku w postaci płyty CD, przedłożonych przez strony w toku postępowania, których zarówno autentyczność, jak i prawdziwość w zakresie twierdzeń w nich zawartych, nie budziła wątpliwości Sądu, a zatem brak było podstaw do odmowy dania im wiary, tym bardziej, że nie były one kwestionowane w zakresie ich mocy dowodowej przez żadną ze stron.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się także na zeznaniach prezesa zarządu pozwanej spółki (...) uznając je za wiarygodne w części, w której znajdowały potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiale dowodowym, w tym korespondencji mailowej, a zatem odnośnie wskazywanej przez niego okoliczności samego faktu prowadzenia z powodem negocjacji dotyczących rozłożenia zadłużenia pozwanego na raty. Jednocześnie w ocenie Sądu jego zeznania nie zasługiwały na uwzględnienie w zakresie dotyczącym zawarcia przez strony ugody dotyczącej ratalnej spłaty zadłużenia przez pozwaną spółkę oraz umorzenia pozwanemu odsetek za zwłokę i kosztów procesu, okoliczności te nie znalazły potwierdzenia w materiale dowodowym, o czym szczegółowo w poniższej części uzasadnienia. Nadto, zdaniem Sądu za niewiarygodne i gołosłowne należało uznać twierdzenia reprezentanta pozwanego dotyczące niewłaściwego wykonywania umów przez powoda i składania przez pozwanego reklamacji w tym przedmiocie – okoliczność ta również nie znalazła potwierdzenia w zgromadzonych dowodach.

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 25 listopada 2016 roku Sąd pominął dowód z przesłuchania powoda, albowiem osoby uprawnione do reprezentowania powoda nie stały się bez usprawiedliwienia, mimo prawidłowego wezwania.

W ocenie Sadu powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie, w związku z wpłatami pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. dokonywanymi w toku postępowania, powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. pismem z datą w nagłówku „dnia 26 października 2016 roku” (k. 77 akt) cofnął pozew w zakresie kwoty 15 000 złotych, pismem z datą w nagłówku „dnia 29 listopada 2016 roku” (k. 159 akt) uzupełnionym pismem z datą w nagłówku „dnia 18 stycznia 2017 roku” (k. 180 akt) cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 3 000 złotych, pismem z datą w nagłówku „dnia 03 lutego 2017 roku” (k. 187 akt) cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 5 000 złotych oraz pismem z datą w nagłówku „dnia 23 lutego 2017 roku” (k. 196 akt) cofnął pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia w zakresie kwoty 3 000 złotych, tj. łącznie w zakresie kwoty 26 000 złotych.

Zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew lub jeżeli wydanie wyroku stało się z innych przyczyn zbędne lub niedopuszczalne. Zgodnie zaś z art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

W niniejszej sprawie powód w zakresie kwoty 15 000 złotych cofnął pozew bez zrzeczenia się roszczenia, niemniej uczynił to przed rozpoczęciem rozprawy, a zatem zgoda pozwanego na dokonanie tej czynności nie była wymagana. Podobnie – w odniesieniu do pozostałej kwoty, której dotyczyło cofnięcie pozwu, albowiem w tym zakresie połączone było z oświadczeniem powoda o zrzeczeniu się roszczenia.

Sąd oceniając powyższą czynność procesową powoda z punktu widzenia przesłanek określonych w art. 203 k.p.c. nie dopatrywał się, ażeby czynność ta była sprzeczna z prawem lub zasadami współzycia społecznego lub by zmierzała do obejścia prawa.

Uznając zatem, iż czynność powoda jest zgodna z prawem, Sąd na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c. umorzył postępowanie w zakresie wynikającym z oświadczeń o cofnięciu pozwu (punkt I wyroku).

Uwzględniając oświadczenia o cofnięciu pozwu złożone w pismach z datą w nagłówku: „dnia 26 października 2016 roku”, „dnia 29 listopada 2016 roku”, „dnia 03 lutego 2017 roku” i „dnia 23 lutego 2017 roku”, wskazać należy, że w niniejszej sprawie powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. domagał się ostatecznie zasądzenia od pozwanego (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. kwoty 9 044,66 złotych wraz z odsetkami: ustawowymi liczonymi od kwoty 9 044,66 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 9 044,66 złotych za okres do dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 31 maja 2016 roku, ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 01 lipca 2016 roku, ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 04 sierpnia 2016 roku, ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 23 września 2016 roku, ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 05 października 2016 roku, ustawowymi liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie liczonymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 22 listopada 2016

roku, ustawowymi licznymi od kwoty 5 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku, ustawowymi za opóźnienie licznymi od kwoty 5 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 27 stycznia 2017 roku, ustawowymi licznymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 15 września 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz ustawowymi za opóźnienie licznymi od kwoty 3 000 złotych za okres od dnia 01 stycznia 2016 roku do dnia 17 lutego 2017 roku, swoje roszczenie wywodząc z zawartych z pozwanym umów przewozu towarów.

Zgodnie z treścią art. 775 k.c. przepisy kodeksu cywilnego regulujące umowę przewozu stosuje się do przewozu w zakresie poszczególnych rodzajów transportu tylko o tyle, o ile przewóz ten nie jest uregulowany odrębnymi przepisami. Aktem szczególnym w stosunku do kodeksu cywilnego mającym zastosowanie w niniejszej sprawie są przepisy ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku Prawo przewozowe (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 915 ze zmianami).

Zgodnie z art. 1 powyższej ustawy, reguluje ona przewóz osób i rzeczy wykonywany odpłatnie na podstawie umowy przez uprawnionych do tego przewoźników, z wyjątkiem przewozu morskiego i konnego (ust. 1), przy czym przepisy ustawy stosuje się do przewozów międzynarodowych, jeżeli umowa międzynarodowa nie stanowi inaczej (ust. 3). Zważyć przy tym należy, iż Rzeczpospolita Polska pozostaje sygnatariuszem konwencji o umowie międzynarodowego przewozu drogowego towarów (CMR) sporządzonej w G. w dniu 19 maja 1956 roku (Dz. U. z 1962 roku, Nr 49, poz. 238 ze zmianami). Stosownie zaś do artykułu 1 tej konwencji stosuje się ją do wszelkiej umowy o zarobkowy przewóz drogowy towarów pojazdami, niezależnie od miejsca zamieszkania i przynależności państwowej stron, jeżeli miejsce przyjęcia przesyłki do przewozu i miejsce przewidziane dla jej dostawy, stosownie do ich oznaczenia w umowie, znajdują się w dwóch różnych krajach, z których przynajmniej jeden jest krajem umawiającym się.

Niewątpliwie sytuacja taka miała miejsce w niniejszej sprawie, albowiem przyjęcie towaru do przewozu w niektórych umowach łączących strony następowało, jak wynika z przedłożonych faktur VAT w miejscowościach położonych w Polsce i Niemczech, zaś ich dostawa realizowana była na terenie W., Niemiec, Polski, Czech, Wielkiej Brytanii czy Francji.

Wskazać przy tym należy, że skoro tzw. konwencja genewska nie reguluje w sposób kompleksowy zagadnień związanych z umową przewozu, to w zakresie nieuregulowanym należy odwołać się także do odpowiednich przepisów kodeksu cywilnego. Zgodnie zaś z treścią art. 774 k.c. przez umowę przewozu przewoźnik zobowiązuje się w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa do przewiezienia za wynagrodzeniem osób bądź rzeczy.

Poza sporem pozostawało, że strony łączyły przedmiotowe umowy i, że powód wykonał na rzecz pozwanego usługi transportowe, za które nie otrzymał od pozwanego wynagrodzenia.

Jednocześnie podniesiony przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty zarzut, że powód z przyczyn leżących wyłącznie po jego stronie nieprawidłowo wykonał część usług zleconych przez pozwanego, co skutkowało powstaniem szkody po stronie pozwanego z powodu opóźnienia w realizacji dostaw towaru do odbiorcy, uszkodzenia towaru w transporcie, roszczeń odszkodowawczych ze strony jego kontrahentów – odbiorców, był w ocenie Sądu zarzutem niezasadnym. Wskazać przy tym należy, że przesłuchiwany w charakterze strony pozwanej prezes zarządu pozwanego wprawdzie podnosił, że pozwany składał reklamacje w tym przedmiocie, jednakże twierdzenia te pozostają gołosłowne i nie poparte żadnym dowodem w postaci np. złożonych reklamacji, czy innych pism kierowanych do powoda.

Stosownie do treści art. 6 k.c. ciężar dowodu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 03 października 1969 roku w sprawie o sygn. akt II PR 313/69 (OSNC 1970, nr 9, poz. 147) na powódzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów przemawiających za zasadnością jego roszczenia. W razie zaś sprostania przez powoda ciężącemu na nim obowiązki, na stronie pozwanej spoczywa wówczas ciężar udowodnienia ekscepcji i faktów uzasadniających jej zdaniem oddalenie powództwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 kwietnia 1982 roku, sygn. akt I CR 79/82, Lex nr 8416). A zatem w niniejszej sprawie, to na pozwanym (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. spoczywał obowiązek wykazania, że powód wykonał łączące strony umowy w sposób nieprawidłowy, jako, że pozwany z okoliczności tej zamierzał wywieść dla siebie korzystne skutki prawne. W ocenie Sądu pozwany obowiązkowi temu nie sprostał, nie przedłożył bowiem żadnych dowodów na

potwierdzenie tej okoliczności, a co więcej – powód przedłożył wydane na żądanie nadawcy (pozwanego) oświadczenia dotyczące przyjęcia towaru do przewozu oraz jego dostarczenia do odbiorcy wydane przez dział kontroli powoda, które to oświadczenia nie zostały zakwestionowane przez pozwanego jako niezgodne z rzeczywistym stanem.

W ocenie Sądu również i zarzut pozwanego odnośnie przedwczesności powództwa i jego niezasadności w zakresie żądania dotyczącego odsetek i kosztów procesu uznać należało za niezasadny.

Dla uzasadnienia swojego stanowiska w tym przedmiocie pozwany podnosił, że strony ustaliły, że spłata zadłużenia pozwanego nastąpi w miesięcznych ratach po około 3 000 złotych każda, przy czym pozwany wskazał, że ustalił z pracownikiem powoda o imieniu J., iż w przypadku regularnych wpłat powód zrzeknie się roszczenia w zakresie odsetek i kosztów.

Rzeczą Sądu było zatem w niniejszej sprawie ustalenie, czy strony zawarły porozumienie o treści wskazywanej przez pozwanego.

Jak wynika z treści korespondencji e-mail prowadzonej przez strony, w dniu 04 marca 2016 roku pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., w nawiązaniu do przeprowadzonej rozmowy telefonicznej z pracownikiem powoda, złożył powodowi (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. propozycję ugody polegającą na rozłożeniu zadłużenia pozwanego na raty, z czego ostatnia rata miałyby składać się również z kosztów sądowych i odsetek (k. 94 akt).

Niewątpliwie przyjmując należy, iż propozycja ta nie została zaakceptowana przez powoda, gdyż w dniu 16 marca 2016 roku złożył on pozwanemu w korespondencji mailowej (k. 93 akt) nową propozycję ugody obejmującą również rozłożenie świadczenia na raty (inne były terminy płatności), przy czym ostatnia rata obejmować miałyby również koszty procesu oraz odsetki.

Nie sposób zatem przyjmując, ażeby doszło do zawarcia między stronami umowy ugody w kształcie wynikającym z propozycji pozwanego z dnia 04 marca 2016 roku.

Wskazać nadto należy, iż oferta powoda zawarcia umowy ugody została ograniczona do dnia 18 marca 2016 roku do godziny 14:00. Pozwany nie przystał na warunki zaproponowane przez powoda, o czym poinformował powodową spółkę w treści wiadomości mailowej z dnia 18 marca 2016 roku, wskazując jednocześnie, że zgodnie z ustaleniami poczynionymi z pracownikiem powoda, powód miał odstąpić od dochodzenia od pozwanego zapłaty kosztów oraz odsetek i w takiej sytuacji wyraził przekonanie, że uda się doprowadzić do ugodowego rozwiązania sprawy deklarując regulowanie zadłużenia zgodnie z ustaleniami i przy uwzględnieniu faktycznych możliwości.

Z powyższej wymiany korespondencji nie sposób zatem wywieść, jak tego chciała strona pozwana, że doszło do zawarcia ugody między stronami polegającej na rozłożeniu zaległości na raty oraz umorzeniu odsetek i kosztów sądowych. Ugoda, jak każda umowa, dla swojej ważności wymaga zgodnych oświadczeń woli obu stron i do jej zawarcia nie doprowadzi jednostronne oświadczenie pozwanego odwołujące się do bliżej nieokreślonych ustaleń. Jednocześnie wskazać należy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, powód w toku procesu kwestionował zawarcie przez niego w sposób konkludentny takiej umowy.

W ocenie Sądu zupełnie niewiarygodne są jednocześnie twierdzenia pozwanego, że pracownik powoda w czasie rozmowy telefonicznej podjął decyzję o anulowaniu zobowiązania pozwanego w zakresie odsetek i kosztów procesu, pozwany na tę okoliczność nie przedstawił jakiegokolwiek dowodu, chociażby dowodu z zeznań tej osoby w charakterze świadka, powołując się na bliżej nieokreśloną panią J., a co więcej z tymi twierdzeniami pozwanego stoi wręcz w sprzeczności korespondencja mailowa samego pozwanego i zawarta w mailu z dnia 04 marca 2016 roku jego propozycja ugody obejmująca w ostatniej racie także koszty sądowe i odsetki, a przedstawiona przecież powodowi w nawiązaniu do rozmowy telefonicznej z pracownikiem powoda. Sprzeczne zatem z logiką byłoby uzyskanie umorzenia przedmiotowych należności (odsetek i kosztów sądowych), a następnie sporządzenie propozycji ugody obejmującej również i te należności. Na marginesie jedynie wskazać należy, że z zeznań prezesa zarządu pozwanego P. K.

wynikało, że pozwany został poinformowany przez tego samego pracownika (który miałby umorzyć mu odsetki i koszty sądowe), iż zgodnie z wewnętrzną procedurą powoda sprawa została przekazana do działu windykacji. W świetle wskazań wiedzy oraz zasad logicznego rozumowania, przyjąć należy, że już tylko powyższa informacja powinna skłonić racjonalny podmiot, jakim w niniejszej sprawie jest pozwany jako przedsiębiorca, do powzięcia wątpliwości w zakresie umocowania tego pracownika do reprezentowania powoda i podejmowania takich decyzji.

Mając na względzie powyższe Sąd doszedł do przekonania, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że doszło do zawarcia między stronami ugody, a także, że w sposób konkludentny doszło do umorzenia pozwanemu kosztów procesu i odsetek przysługujących powodowi.

Zdaniem Sądu nie zasługiwał także na uwzględnienie zarzut naruszenia przez powoda art. 5 k.c.

Zgodnie z treścią tego przepisu nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno – gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Art. 5 k.c. jest najważniejszym z przepisów zawierających tzw. klauzule generalne. Stanowi on, że treść (granice) wszystkich uprawnień materialnego prawa cywilnego określają nie tylko normy prawne tworzące poszczególne uprawnienia, ale także zasady współżycia społecznego i społeczno – gospodarcze przeznaczenie danego prawa. Ujęte w tym przepisie społeczno – gospodarcze przeznaczenie prawa i zasady współżycia społecznego należy traktować jako normy społeczne ogólne, odnoszące się do wszystkich możliwych przypadków, gdy powoływane się na prawo podmiotowe nie stanowi jego wykonywania, lecz jego nadużywanie, które nie jest społecznie aprobowane i w związku z tym nie korzysta z ochrony prawnej.

Wynikający z art. 5 k.c. zakaz nadużywania prawa podmiotowego daje wprawdzie możliwość korygowania obowiązującego prawa przedmiotowego zgodnie ze standardami wyznaczonymi przez społeczne wartości i normy moralne akceptowane w społeczeństwie, niemniej jednak przepis ten ma charakter wyjątkowy i może być zastosowany tylko po wykazaniu wyjątkowych okoliczności (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 07 lutego 2007 roku, sygn. akt III CSK 208/06). Z istnienia zaś domniemania, że korzystający z prawa podmiotowego postępuje zgodnie z zasadami współżycia społecznego, wynika, iż ciężar dowodu wykazania istnienia okoliczności faktycznych uzasadniających ten zarzut spoczywa na tym, kto ten zarzut podnosi (wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 14 lutego 2012 roku, sygn. akt I ACa 19/2012, Lex nr 1125305).

W niniejszej sprawie formułując zarzut naruszenia art. 5 k.c. pozwany wskazał, że jako, że pozwany nigdy nie kwestionował zasadności roszczenia powoda co do zasady, wytoczenie przeciwko niemu powództwa, mimo prowadzenia rozmów w celu polubownego załatwienia sprawy, należy uznać za postępowanie niełojalne, sprzeczne z zasadami uczciwości kupieckiej i przedwczesne.

W ocenie Sądu powód dochodząc zapłaty za wykonane przez siebie na rzecz pozwanego usługi transportowe (nieskutecznie w zakresie prawidłowości ich wykonania zakwestionowane przez pozwanego, co Sąd wyjaśnił w powyższej części uzasadnienia) wykonuje swoje prawo, ale nie nadużywa go, zaś Sąd nie dopatrył się na gruncie niniejszej sprawy istnienia okoliczności rażących i nieakceptowanych w świetle uznawanych w społeczeństwie wartości, które świadczyłyby o naruszeniu zasad współżycia społecznego. Oceny takiej nie zmienia okoliczność prowadzenia przez strony rozmów w celu polubownego załatwienia sprawy, ani nawet ewentualna propozycja umorzenia części należności, jako, że poczynienie wobec drugiej strony ustępstw jest istotą umowy ugody. Jak już wyjaśnił Sąd w powyższej części uzasadnienia, w ocenie Sądu nie doszło między stronami do zawarcia ugody, na podstawie której pozwany byłby zwolniony od obowiązku uiszczenia na rzecz powoda należnych mu kosztów procesu i odsetek od należności przeterminowanych i bynajmniej o tym nie świadczy przyjmowanie wpłat dokonywanych przez pozwanego w toku procesu – należności te przysługiwały powodowi, zaś na treść umieszczaną przez pozwanego w opisie dokonywanych przelewów powód nie miał żadnego wpływu, a zatem w żadnej mierze nie może to świadczyć o akceptacji przez powoda stanowiska pozwanego. Domaganie się zatem w toku niniejszego procesu także należności ubocznych (odsetek, kosztów) nie może być uznane za świadczące o tym, że powód korzysta ze swojego prawa w sposób

niezgodny z jego przeznaczeniem oraz zasadami współżycia społecznego, co uzasadniałoby odmowę ochrony prawnej roszczenia powoda w oparciu o normę wynikającą z art. 5 k.c.

Mając na względzie powyższe, Sąd uznał za zasadne w całości roszczenie powoda dochodzone w niniejszym postępowaniu, czemu dał wyraz w punkcie II wyroku zasądając na podstawie art. 774 k.c. w zw. z art. 481 k.c. kwotę dochodzoną niniejszym pozwem wraz z odsetkami.

O kosztach procesu jak w punkcie III sentencji Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 6 punkt 5 w zw. z § 2 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz.U. z 2013 roku, poz. 490) zasądając od pozwanego jako przegrywającego sprawę na rzecz powoda – jako wygrywającego kwotę 2 860,39 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 439 złotych tytułem zwrotu opłaty sądowej od pozwu, kwotę 4,39 złotych tytułem zwrotu opłaty manipulacyjnej uiszczoną przy wnoszeniu pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym, kwotę 2 400 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz kwotę 17 złotych tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Sąd obciążył pozwanego kosztami procesu w całości, mając na uwadze, że jak wskazał Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 21 lipca 1951 roku (sygn. akt C 591/51, OSN z 1952 roku, nr 2, poz. 49) oraz w postanowieniu z dnia 12 sierpnia 1965 roku (sygn. akt I CZ 80/65, OSNC z 1966 roku, nr 3, poz. 47) zaspokojenie przez pozwanego roszczenia powoda po wytoczeniu powództwa jest równoznaczne z przegraniem sprawy przez pozwanego – a zatem uzasadnione staje się zastosowanie w takich okolicznościach reguły odpowiedzialności za wynik procesu określonej w art. 98 § 1 k.p.c.

Sąd nie uwzględnił natomiast wniosku pełnomocnika powoda o zwrot wydatków związanych z dojazdem pełnomocnika powoda do Sądu (na trasie P. – G. – P.) w kwocie 554,97 złotych, albowiem biorący udział w rozprawie pełnomocnicy substytucyjni prowadzą swoje kancelarie w S..

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Justyna Supińska

Gdynia, dnia 20 marca 2017 roku